

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐννακὸς ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Πέμπτη τοῦ Μάη τοῦ μηνός,
κανένα νέον γεγονός

Χίλια καὶ διακόσα κι' ἑξή,
Μάιον καθεὶς ὡς πλεῖη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ ' σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Εἰς γινώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἑξῶ θέλει.

**Μάης Κρητικὸς
Ἀνορθωτικὸς.**

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μᾶς...
τί τρελλὴ χαρὰ γιὰ μᾶς
καί' στοὺς ἄλλους ὁμοφύλους...
στεφανώσωμεν ἀλλήλους.

Τώρα βγαίνουν καὶ τὰ γγούρια,
κι' ἔλα, Περικλῆ κασίδη,
ὥσάν ξεστρωτὰ γαϊδούρια
νὰ στρωθοῦμε στὸ γρασίδι.

Χόρευε τρελλά, τραγούδα...
ποῖον φῶς μᾶς ἐκθαμβοῖ!..
νά! πετᾷ κι' ἡ πεταλούδα,
κάθε μελισσὼν βομβεῖ.

Ἦλθε Μάης μὲ ζεφύρους,
Μάης μ' ἀγκιναροκούκια,
κι' οἱ Ρωμηοὶ χορταίνουν τσίρους
καθισμένοι σὲ παλούκια.

Ἦλθε Μάης... τί λαχτάρα!..
πλημμυροῦν ζωῆς χυμοί,
κι' ὅπως λένε μιὰ πεντάρα
θ' ἀκριβήνῃ τὸ ψωμί.

Μάης ἐφθασε καὶ φέτο,
πρασινίζουν τὰ βουνά,
πλὴν ἀκόμη, Περικλέτο,
δὲν ἀνοίγουν τὰ στενά.

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μᾶς,
κι' ὅς' ὁ Τοῦρκος δὲν τ' ἀνοίγει.

τόσο σὲ στενὰ μᾶς πνίγει
κάθε κύριος ψωμᾶς.

Ἔλα κάνε πατινάδα
μὲς' στὰ ρόδα τὰ ποικίλα,
κι' ἄκουσε τὴν Φιλομήλα
μὲς' στοῦ δάσους τὴν πυκνάδα.

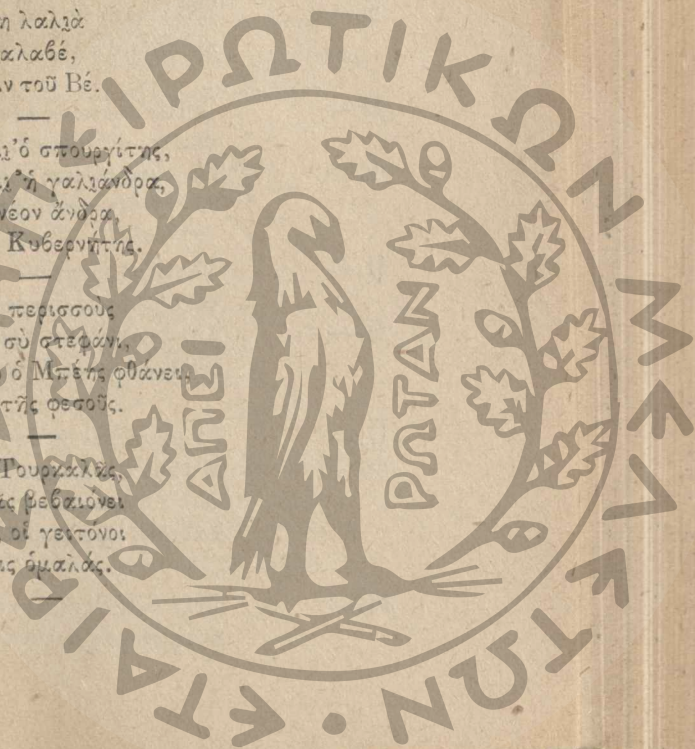
Δρέψε χόρτο, δρέψε κρῖνο,
ἄκουσε κι' αὐτὸν τὸν σπῖνο...
Ἀνορθώσεις τραγουδεῖ
σ' ἐνός δένδρου τὸ κλαδί.

Ὅλα τώρα τὰ πουλιά
μὲ γλυκύτατη λαλιὰ
κελαιδοῦνε, παλαβέ,
τὴν Ἀνόρθωσιν τοῦ Βέ.

Τσίου τσίου κι' ὁ σπουργίτης,
τσίου τσίου κι' ἡ γαλιάνδρα,
κελαιδεῖ τὸν νέον ἄνδρα,
ποῦ μᾶς ἦλθε Κυβερνήτης.

Σὲ στεφάνους περισσοὺς
πρόσθεσε καὶ σὺ στεφάνι,
κι' ὁ Μουχτάρ ὁ Μπέης φθάνει
νέος Πρέσβης τῆς φεσῆς.

Νέος Μπέης Τουρκλῆς,
καὶ καθεὶς μᾶς βεβαιώνει
πῶς μαζί μας οἱ γειτόνοι
θέλουν σχέσεις ὁμαλὰς.

Ἐως κάτω προσκυνῶ
τὴν φεσοῦ μας τὴν λυσσάρα,
καί' στὸν Μπέη τὸν τρανὸ
χαρωπὸς ἀναφωνῶ:
τέζα τοῦρλα τὴν φεσάρα.

Ἡ φεσάρα τέζα τοῦρλα,
καί' στ' αὐτὴν τοῦ Πρεσβευτοῦ
νὰ βαρύνει τὰ ταμποῦρλα
τὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ.

Ἦλθε Μᾶς, χοντροκεφάλια,
καὶ τρομάξ' ἡ γύρω πλάσις
μέ γυμνάσια μεγάλα
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Κι' ἔξαφνα, Περικλέτο μου, μέσα' στὰ κελαδῆματα
ἐρωτευμένων ἀηδονῶν
ἀκοῦς καὶ βρόντους κανονῶν,
καὶ δρέπεις μέ τὰ λούλουδα καὶ πυροβόλων βλήματα.

Νομίζεις' στὴν Ἀνθρώπι πῶς ἔχουν βάλει νέφτι,
τώρα ξυπνοὺν ἀντίλαοι βουνῶν καὶ πεδιάδων,
καὶ κάθε μπάλας τρομερῆς, ὅπου μέ βρόντο πέφτει,
ἀκούω τὸν ἀντίκτυπο σὲ τσέπαις φουκαράδων.

Π.— Ἄκου, Φασουλῆ, τὰ νηδόνι.

Φ.— Ἄκουσε καὶ τὸ κανόνι.

Π.— Κύτταξε τῆς χρυσαλίδες,
Φασουλῆ μου, πῶς πετοῦν.

Φ.— Κύτταξε καὶ τῆς ὀβίδες,
ποῦ παράδες μᾶς ζητοῦν.

Π.— Ψάλε τὴν ζωή, ζαχαρί.

Φ.— Ἄλλὰ ψάλε καὶ τὸν Ἄρη.

Π.— Κύττα πῶς ἀνθίξ' ἡ φύσις.

Φ.— Μὴν ξεχνᾶς καὶ τὰς ἀσκήσεις.

Π.— Ἐλ' ἀνθοστεφῆς νὰ ψάλης

καὶ τὸ μένος τοῦ Ρωμηοῦ...

Φ.— Μὴ λησμονεῖ πρὸς τοὺς ἄλλους
τὴν ἀκρίβεια τοῦ ψωμιτοῦ.

Π.— Ἄκουσε χαραῖς καὶ γέλοισα...

Φ.— Ἐκλείσαν τὰ Δαρδανέλια
κι' ἀπειλεῖται πεῖνα πρῶτης.

Π.— Ἐστὼν ἐρώτων τὴν πατρίδα

ἐρωτες τοξεύουν βέλη...

Φ.— Τὰ ματάκια μας γαρίδα
θὰ γενοῦν γὰρ τὸ καρβέλι.

Π.— Ἄνοιξαν ἐρατεινὰ

τῶν χαρίτων ἄντρα πάλι...

Φ.— Δὲν ἀνοίγουν τὰ στενά,
ἔλλειψις ψωμιτοῦ μεγάλῃ.

Π.— Ρέμβασε καὶ σὺ' στὸ δάσος...

Φ.— Μποῦμ, κι' ἡ Κάρπαθος κι' ἡ Κάσσος,
ἀλλὰ πῆγαν καί' στὴν Κῶ
καὶ γυρῶσιν μερικὸν.

Π.— Μᾶς ἦλθε Μᾶς, ἀγαπητέ,
στεφάνι μᾶς προσμένει.

Φ.— Κι' ἀκού' οἱ Κρήτες Βουλευταὶ
μένουν φυλακισμένοι.

Σὲ περιβόλια ρέμβασε κι' ἐρώτα μαργαρίταις
ἀν' θ' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι κι' οἱ βουλευτῆρες Κρήτες.
Σὲ περιβόλια ἔεχασε τὸ κάθε δάσανό σου
καὶ μόνος στεφανώσου.

Κύττα... ροδόφυλλα μαδῶ
καὶ ραίνω κατορθώματα,
ποῦ τώρα γίνονται κι' ἐδῶ
καὶ θέλουν στεφανώματα.

Σήμερα στεφανώνεται κάθε φιλοπατρία,
σήμερα στεφανώνεται κάθε παλιὰ φατρία,
σήμερα στεφανώνονται κι' Ἀνθρώποι μεγάλοι
κι' ὀργάνωται περίφημοι καὶ πρῶτης Ἀγγλογάλλοι.

Σήμερα, σαμιαμῦθι,
κι' Ὑπουργησίμων πλήθη
ἀπλόνουσε τὸ χέρι
στὸν Μάη τοῦ Λευτέρη.

Σήμερα, Περικλέτο, νέα δημιουργία,
σήμερα παπαρούνας καὶ Μάηδες χρυσοῖ,
μὰ περιμένουν κι' ἄλλοι νὰ πάρουν Ὑπουργεῖα
τὸν κόκκινο τὸν Μάη, καθὼς κοινῶς φασί.

Νέα Πρωτομαγιά,
κι' ἔλα νὰ στεφανώσης
αὐτοῦς, ποῦ γι' Ἀνθρώπους
ἐπιδάσανε μαγιά.

Τὸ στέφειν Ἀνθρώπους εἶναι παντὸς καθήκον...
ὁ Τσιριμῶκος λένε θὰ γίνη τῶν Ναυτίλων,
ὁ Στράτος λέν πῶς θέλει τὴν θέσι τοῦ Μανώλη,
ὁ δὲ Μανώλης θέλει τὴν τοῦ Κορομηλῆ,
κι' αὐτὸς τὴν τοῦ Γρυπάρη, ποῦφυγε γὰρ τὴν Πόλι
μέ τόσα κατευόδια καὶ μέ χαῖρ-όλα.

Πρωτομαγιά μεγάλη,
ποῦ τώρα καὶ τὸν Ράλλη
θέλουν νὰ τὸν λευκάνουν
κι' Ἀρκάδα νὰ τὸν κάνουν.

Μᾶς τῆς Ἀνθρώπου μᾶς περιτριγυρίζει,
Ἀνθεστηρίων ἐορτὴν κι' ὁ Βέ πανηγυρίζει
μέσα' στὰ Παναθηναία μέ τὸν Μαρκαντωνάκη,
καὶ λέν πῶς εἶπε κατ' αὐτὰς' στὸν Κρήτα Λιωνάκη.

**Ὁ τοῦ κράτους Κυβερνήτης
στὸν ἀπόστολον τῆς Κρήτης.**

Σύρε νὰ πῆς' στοὺς Κρητικούς πῶς τοὺς παρακαλῶ
νὰ βάλουνε μισαλό.

Σύρε νὰ πῆς' στοὺς Κρητικούς πῶς ἔχω φόρα πάρε,
πῶς ξαναπῆγα' στοὺς Κορφοὺς μαζί μέ τὸν Γρυπάρη.

Πέστους πῶς μέ τὸν Κάϊζερ ἡ τύχη μας ἀνοίγει,
πῆγα τὸν ἱμπεράτορα τὸν φίλο νὰ ξαναῶω,
ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς ἐκεῖνος εἶχε φύγει,
ἀλλῶως μέ τὸν Κόκκινο θάπερνα καὶ τὸν Μαῦρο.

Κάθισε λίγο καὶ μ' ἐμᾶς νὰ δῆς γαλόνια στίβα
καὶ τὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ, ποῦ θὰ γενοῦν' στὴ Θήβα.
Κάθισε λίγο καὶ μ' ἐμᾶς νὰ δῆς καὶ τὰ καράβια,
καὶ πῆς' στὴν Κρήτη, προσφιλεῖ,
νὰ μὴ βιάζεται πολὺ,
κι' ἡ σκὴ ἀπὸ τὴν βία της κάνει στραβά κουτάβια.

Κάθισε μ' ἐμᾶς νὰ δῆς
τόσα πράγματα σπουδαῖα,
ἀετοῦς, ἀετιδεῖς,
ἀετόν, ἀετιδέα.

Κάθισε νὰ δῆς, καλέ μου,
θέαμα ψευτοπολέμου
κι' ἄλλα νέα καθιστώτα.

Κι' ἔτσι μοναχὰ θὰ νοιώσης
πῶς τὸ πᾶν διεπεί γυνῶσις
καὶ δὲν παίζομε σὰν πρῶτα.

Πῆς πῶς φερμάει τὸ νησι καθέννας ξένος γλάρος,
πῆς τοὺς γὰρ τὴν φυλάκει νὰ μὴν τοὺς πολυμέλη,
καὶ σύττις τοὺς φρόνισι κι' ὑπομονὴ καὶ θάρρος,
κι' ἀγάλλ' ἀγάλλια κάνουνε τὴν ἀγούριδα μέλι.

Πῆς τοὺς πῶς νέος Πρεσβευτὴς ἀπὸ τὴν Πόλι φθάνει,
πῆς τοὺς τὸν Μπέη τὸν Μουχτάρ πῶς στέλλει τὸ Ντιβάνι,
καὶ πῶς ὁ Μπέης ὁ Γκαλῆπ σὰν φίλος μᾶς παραιτήσε
καὶ μᾶς ἀπεχαιρέτησε.

Πῆς τοὺς γὰρ κάμποσο καιρὸ
νὰ βάζουν' στὸ κρᾶσι νερό,
καὶ πῆς τοὺς πῶς δὲν ὠφελεῖ
νὰ μποῦνε μέσ' στὴ Βουλῇ.

Κάθισ' ἐδῶ νὰ δῆς καλὰ
καὶ μέ τὸ παραπάνω,
καὶ πέταξε καὶ σὺ' ψηλὰ
μέσα σ' ἀεροπλάνο.

Πῆς τοὺς μέ πρόσωπο φαίδρο
πῶς πάντα γὰρ τὸ κράτος δρώ
καὶ πάσχω, Λιωνάκη.
Πῆς τοὺς πῶς Βέ τὸ κυβερνᾷ,
πῆς τοὺς πῶς τώρα δὲν περνᾷ,
τὸ ψέμμα κι' ἡ φενάκη.

Πῆς τοὺς πῶς μεταρρυθμισί γὰρ μερικοὺς θὰ κάνω,
πῶς ἡ Βουλῇ γὰρ Προεδρὸ θὰ δῇ τὸν Ζαβιτσάνο,
πῶς μέ τὴν ἑσπέρη θάγῃ τὰ ψάθινα καὶ ἡ νηρίτσιας,
πῶς τώρα δὲν κυριαρχοῦν σὰν καὶ ἄλλοτε μαλάκια,
καὶ πῶς σκοπεύω σὲ πολλοὺς νὰ δώσω σκληριτάσια,
ποῦ πέφτουνε τὰ σάλια τῶν γιὰ τὰ χαρτοφυλάκια.

Κάθισ' ἐπὶ κράτος τῶν Ρωμηῶν
νὰ δῆς ἀγαθήσις τῶν ψωμιτοῦ
καὶ φέστας Ἀνοξιάτικας.

Νὰ παῖξῃς λύρα Κρητικῇ,
νὰ φᾶς τὰ φρέσκα τὰ κουκιά,
καὶ σκορδαλιάς Μαργαρίτας.

Σύρε νὰ πῆς τῶν Κρητικῶν ἐπ' αὐτὰ τῶν νὰ καθίσουν
κι' αὐτοὶ γὰρ τὴν Ἀνθρώπι νὰ μᾶς συμβουλεύουν.
Σύρε νὰ πῆς τῆς μάνας τῶν νὰ κάνη καὶ ἄλλη γένια
νὰ κάψῃ καὶ ἄλλων κερδιστῶν ὡς ἐκείνη κι' ἐμῆς.

Ἰσὶν Στάδιον ἐκεῖ
πλάσις ἀθλητικῇ.

Φ.—Κι' εἶπα κι' ἐγώ, βρέ Περιλλῆ, ὅσον προσφιλῆ τὸν Κρήτα:
τὸ Στάδιον τὸ πάλλευκον καὶ τοὺς ἀγῶνας κύττα.

Ἐδῶ Ρωμηῶν ἀθλητισμοί,
μεγάλα παρὰσκήματα,
ἐξάψεις, ἐνθουσιασμοί,
ζήτω, χειροκροτήματα.

Ἐδῶ ξεχάνονται πολλαῖς
κατὰ τοῦ γένους προσβολαῖς.
Ἐδῶ κυττάζει; ἀθλητάς,
ὅπου σαλεύουν βράχους,
τοῦ μέλλοντος ἐκδικητάς,
τοῦ μέλλοντος προμάχους.

Ἰδοὺ σωματῶν εὐσταλῶν
καὶ καλλιγράμμων κι' εὐμελῶν
πλάσις ἀνδρειωμένη.

Ἐδῶ κινοῦν εὐτόνους μῦς,
ποῦ τοὺς θαυμάζουμε κι' ἐμεῖς
κατενθουσιασμένοι.

Ἐλπίς, ἀνόρθωσις, χαρά...
καὶ σὺ τὸ Στάδιον ἰδέ,
καὶ χειροκρότησε μωρά,
ποῦ τὰ γυμνάζουν Σουηδαί.

Τώρα τοῦτον τὸν καιρὸ
κι' ἓνα κι' ἄλλο μας μωρὸ
πρῶτος ἀθλητὴς σοῦ βγαίνει.

Εὐπλάστα παντοῦ κορμιά,
καὶ διάκρισις καμμιὰ
καὶ σὲ φύλα καὶ σὲ γένη.

Κρητικὴ συμπατριώτη,
μὲ τοὺς ἄλλους χειροκρότει
τούτη τὴν καινούρια γέννα,
ὅπου συγκινεῖ κι' ἐμένα.

Γενεὰς καλλιπαρεῖους
χειροκρότει μετ' ἐμοῦ,
καὶ χοροὺς μας ἐγχωρίους,
ποῦ γινῆκαν τοῦ συρμού.

Βλέπε χορευτὰς ἐξάλλους,
ποῦ τὰ πάτρια λατρεύουν...
μέσα' στοὺς χοροὺς τοὺς ἄλλους
κι' Ἀρβανίτικο χορεύουν,
γιατὶ τώρα, καθὼς ξέρεις, μέσα' στὴν Ἀρβανιτικὴ
Μαλισσόροι καὶ Μιρδῆτσι ξαναπήρσαν φωτιά.

Νὰ μ'προστά μας καὶ κορίτσια νέας πλάσεως ἀκμαία...
πῶς προβαίνουν εἰς τὸν στίβον μὲ τὰ τορνευτὰ τῶν μέλη...
κύτταζε πῶς σχηματίζουν τὴν Ἑλληνικὴ σημαία,
ποῦ Προστάτιδες καὶ Τοῦρκοι μᾶς τὴν ἐκκινῶν κουρέλι.

Κύττα πῶς μᾶς χαιρετοῦν...
κάθε σύγχρονος φωστήρ
εὐφημεῖ τὰ τορνευτὰ.

Ἄνθη πάγκαλα κρατοῦν,
κι' ἓνας ἀνθινὸς ἀστήρ
σχηματίζεται μ' αὐτά.

Νὰ τοῦ μέλλοντος μητέρες,
κοτσονάταις Μπουμπουλίναις,
νὰ τοῦ μέλλοντος πατέρες
κι' ὅχι Κεντρικῶν κηρῆνες.

Θὰ μᾶς καταπλήξῃ τώρα
κάθε νέα μας Σινιόρα,
κάθε νέα Μπουμπουλίνα.

Ψυχικὰ θὰ δείχνῃ κάλλη,
μήτε κήπους' στὸ κεφάλι
θὰ φορῇ γιὰ καπελίνα.

Νὰ κι' ἀγόρια μὲ πυγμὴ, νὰ κι' ἀθλητικὰ κορίτσια,
νὰ καὶ γέροι καὶ γρηαῖς,
ποῦ χωρὶς Ἀποκρηαῖς
ἀπὸ ζήλειαν λαχταροῦν νὰ βγουνε' στὰ τρυφερίτσια.

Μέσα σὲ Σταδίων στίβους
κύττα στιβαροὺς ἐφήβους,
ἐγκωμίασε πρὸς τούτοις καὶ μικρὰ μὲ φουστανέλαις,
ποῦναι τζόγιας, ποῦναι τρέλαις.

Δὲν τὰ τρώει σὰν καὶ πρῶτα τοῦ Σχολείου τὸ σαράκι...
κύτταξε τί κάλλος ποῦχει
στὸ μικρὸ τῶν ποδαράκι
τὸ προγονικὸ τσαροῦχι.

Χαρά' στοὺς ὅπου τάχουνε, κι' ὅσο τὰ βλέπω τώρα
νὰ μᾶς χορεύουν τὸ συρτό,
τόσο σὰν νήπιον σκιρτῶ
μὲ τῶν Ρωμηῶν τὰ νήπια τὰ φουστανελοφόρα.

Τὴν Ἑλλάδα τὴν μητέρα
τὴν κυττάζω πέρα πέρα
πηδηκτὴ φουστανελοῦ.

Τὴν δοξάζουν ρωμαλέοι
καὶ κανέναν πιά δὲν λείπει
πῶς χρωστᾷ στὴ Μιχαλοῦ.

Σὺρε νὰ πῆς' στοὺς Κρητικοὺς τὸ εἶδες, Ἀλωνάκη,
στὴς δόξες, τὸ κονάκι.

Πες τοὺς πῶς καὶ τὸ Στάδιον ἐλπίδων εἶναι φάρος
κι' ἄς στρέφουν' στοὺς ἀγῶνας τοῦ μ' ἐλπίδα καὶ μὲ θάρρος.

Κι' ἐμεῖς πρὸς τὰς κερκίδας τοῦ γαργὸν τὸ δῆμα τρέπομεν
καὶ μακαρίως χάσαντες κοτίνους νίκης δρέπομεν,
κι' ὅλοι μὲ νέον φρόνημα καὶ πλήρεις νέου θάρρους
προσβλέπομεν ἀπὸ τῆς τοῦ ξενοῦ ἀσκαθάρους.

Ὅταν μὴ μέρα θ' ἀνδραθῶν τοῦτ' εἰ φουστανελάδες
τότε κι' ἐμεῖς θὰ μ'ποῦμε πιά σὲ καθ' ἕνα τοῦ τῆς μῆτης,
τότε παιᾶνας θ' ἀντηχοῦν ἐρατεινὰ κοιλιάδες,
καὶ τότε Κρητικὴ, θὰ δῇς πῶς περνεῖται κι' ἡ Κρήτη.